

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Qvæstio XXX. Quid Magia possit in ipsos cacodæmones?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

QVÆSTIO XXX.

Quid Magia possit in ipsos cacodæmones?

Reriere libri veterum quorundam hac de re perscripti: scripsit enim Bartiades librum *de Paredris*, & Campellres opus *de Catabolicis infernalibus*, quos citat Fulgentius *expositione Morali in Virgil.* ex alijs ergo subsidia nobis sunt petenda, maxime ex veritatis lapide Lydio, sacra Theologia, ex Historijs probatis.

Constare arbitror cuius Catholico, nihil magis virium esse in bonos angelos vel animas beatorum: in malos vero nihil etiam potestatis habere, nisi ex pacto. fingunt itaque dæmones se à Magis cogi, quibus sponte obtemperant, ut plures irretiant & retineant irretitos. Quod nunc est paulo enucleatius declarandum.

Si de bonis spiritibus, siue angelis quæras, ijs competere etiam naturam vim aliquam arbitror malos cogendi, vel saltem compescendi, non tamen promiscue Naturaliter quidem id posse, quoad dæmones, qui sunt inferioris ordinis & hierarchiæ, non tamen exercere hanc vim, nisi Deo iubente vel permittente: quo ad æqualis vero hierarchiæ atque ordinis dæmones, vel etiam superioris, nullam habent vim cogendi naturalem, sed tantum accipiunt aliquando peculiari Dei cõcessione, & quasi delegatione. Idem dicendum de malorum vi in malos, (quos inuenio distingui in *Pythonicos*, hoc est vaticinatores, in *Paredrios*, hoc est familiares seu accessores, in *Catabolicos*, hoc est à quibus obfessi dire affliguntur & in terram eliduntur, qua-

A lis erat ille de quo in Euang. *d* & in *O-niro pompos*, ut vocat Irenæus non semel, hoc est malorum somniorum aueruncatores vel ostentatores bonorum, omnia enim hæc genera fingunt se Magis obtemperare, & in his omnibus commune est, aliquos esse superiores, aliquos inferiores. Sed ut Angeli boni sibi superioribus sponte & alacriter obtemperant: sic è contrario cacodæmones superioribus suis, ut praua mancia duris dominis, aut imbecillior tyranno potentiori, non nisi inuiti & malo domiti obediunt. Quare, quæ inter dæmones ordinum, ex quibus exciderunt, adhuc ratio habetur, illa sane non est vera atque propria subordinatio. nam ei deest ordinis ratio formalis atque perfectio, quæ per media subordinata, in vnum vltimumque finem dirigitur.

B

C Quo sensu verissime Iobus negauit e, vllum apud inferos ordinem reperiri Ordinum duntaxat quædam imperfecta, siue materialis, ut vocant, vbi distinctio reliqua, quæ vsque ad mundi finem duratura. Hoc sensu cum Casiano Theologi *f* ordines dæmonum agnoscunt. quod non obscure confirmat Apostolus scribens ad Ephesios: *Aduersus Principes & potestates*: cap. vlt. vers. 12. vbi vides choros duos nominari, cum de dæmonibus agat. Ex hoc naturali robore & ordinis dæmonum præcellerit nascitur quoque Magorum quorundam in alios Magos vis atque potestas, quæ vel effectus aliorum impediunt, vel inuicem arte sua male mulctant, & necant, Deo permittente. hæc enim ipsorum concertatio, est quasi quidam conflictus dæmonum, quibuscum illi Magi certantes sunt federati. Vnum certamen in Burgundia peractum, narraui præcedenti libro. Alterum accipite compertum

D

E

relatione

d Luc. 9.
38. & 41.
Irenæus
lib. 1. de
heresi
non. &
heret.
Carpocri-
tis.

e ca. 9.
11.

f Casian.
collat. 14.
& 16.
D Theop.
p. 9. 109.
art. 1. 2.
Paludat.
& alij.
B

relatione fidorum. Concurrerant in aulam Anglicanæ Reginæ duo magi, iucundum exhibitori spectaculum, paciscuntur singularem, vna in re sibi inuicem parendi necessitatem, prior iubet alterum per fenestram despiciere: quod cum facit, enatis subito ceruinis ex capite cornibus, cunctorum sannis & ludibrijs diu fuit appetitus. Quare, quam impotens iniuriæ, tam cupiens vindictæ atrocioris, pingit carbone humanam in pariete effigiem, tum priori Mago imperat, subire effigiem illam, & parietem celsurū ingredi mortem tibi cernens præsentem, horrere hic, & deprecari. Vrgere alter conuentus: subit ergo coactus, & visus corpori paries locum dare ingredientis: sed ingressus nusquam postea comparuit. videlicet superior dæmon eum occiderat, & corpus in desertum, vel speluncam alicubi abdidit. Tertium adscribam. C. Germani g verbis, vt rem compertam sibi narrantis, sicuti (inquit) præstigiator quidam nobilis, in diuersorio publico in N. Hospitii famulum ita petentibus reliquis conuiuius, decollauit, cum autem ei rursus caput imponere vellet, animaduertit adesse alium Magum, qui eum in hoc proposito impediret. Rogat hic eum, ne hoc faceret. Verum cum admonitionem repetitæ alter non pareret, præstigiator in mensa liliū crescere fecit, cui cum caput & flores an puiisset, concidit statim absque capite de mensa Magus ille, qui alterum impedierat, & præstigiator absque vilo impedimento famulo caput imposuit è vestigio, & ex hospitio vrbeq; ne à magistratu, propter commissum homicidium, deturberetur, aufugit. Hic præstigium fuit in simulata capitis primi abscissione, & etiam repositione, item in liliij productione & detruncatione certamen fuit inter magorum dæmones, quorum inferior satis fortis erat, ad impe-

A diendum vim præstigijs, potentiori tamen coactus (non opinor inuitus) cedere in clientuli sui necē, qui vere interemptus. Quartum sit de Zytone Bohemo; illo mirifico præstigiatore cum Bauricis contendente, rem gestam narrat Ioannes Dubrauius. a VVenceslaus (inquit) Imp. & Boemorum rex, affinitatem cum Principe Bauria Ioanne inijt, ducta in vxorem filia eius Sophia. Socer, vbi generum ludicris spectaculis & magicis præstigijs delectari cognouit, plenum ludionum & præstigiatorum pl. ustrum secum Pragmam vexit.

B Ibi dum præstantissimus artificum ludibria artis ad permulendos oculos explicat, adest inter spectatores Zyti VVenceslai Magus, ore vsque ad aures dehiscente, accedensque propius, artificem illum Bauari cum omni apparatu proximus deuorat, solos duntaxat calceos quia luto obfisi videbantur, expuens, secessumque inde petens, ventrem, insolite aëscæ grauem, in solium aqua plenum exonerat, præstigiatorumque adhuc madidum spectatoribus restituit, passim deridendum adeo, vt ceteri quoque eius socij à ludis desisterent.] potentior hic fuit dæmon Zytonis, illud de deuoratione merum præstigium fuit, sed fere abreptus miser, in solium aquæ fuit iniectus à dæmone, non per alui vias egestus. Quintum erit ex Olao lib. 3. ca. 20. apud quem magus quidam Gilbertus cum Castillo præceptore de artis præstantia contentens, cum exiguum bacillum characteribus Gothicis vel Rubenicis inscriptum, à præceptore proiectum, manibus apprehendisset, statim obrigit, & insula lacus. Veter dicti apud Ostrogothos in cauerna subterranea ferriur ligatus. Sextum suggerit Saxo Grammat. Hist. Danicæ lib. 1. de senec quodam, quem magum fuisse summum, vel inde probatur, quod Biarmentes, huius artis fiducia feroces vnu-

a Ioā. Du
brau. Epif
Oimuzi-
enzis re-
rum Boc-
mic. l. 23.

omnes

omnes superarit; proluxa narratio est, ideo legere volenti, ad Saxonem, indicem intendi, vbi ille prælum Hadingi & Thuningi describit. Huc lubens retulerim certamen Calchantis & Mopli vatum, quod Calchanti exitium attulit victo. narrant Græci. *b* hæc ergo dæmonum in dæmones, & magorum in eisdem potestas.

b Strabo Grego. l. 14. & Eustach. in Homeri Iliad. primum.

SECTIO II.

ANCTI vero homines frequentissime coercendi dæmones potestatem à Deo admirabilem acceperunt, vt innumera restantur miracula, quibus illi malos hos vicerunt & profligarunt. *Eadem vis Sacramentis, Sacramentalibus & exorcismis Ecclesia semper Catholica competijt, neque extra illam vis ista reperitur.* *c* Videntur nostris exorcismis, olim quidam similes à Salomone instituti, viguisse apud Hebræos probatur, id non ex Iosepho tantum *d* & origine, & D. Epiphanio, *e* sed & ex Saluatoris nostri verbis, Iudæos refellentis, quod dicerent eum dæmones in Beelzebub eijcere *f* Filij (inquit) *vestri in quo dæmonia eijciunt?* quod quam ad Apostolos, rectius referri ad ordinarios Iudæorum exorcistas, merito viri docti censuerunt. Nondum enim, cum hæc dicebantur, Apostoli ad prædicandum missi fuerant, & hæc potestas illis postmodum concessa. *g* Et discipuli eandem, quam magister calūniam sunt passi, vt eis Iesus prædixit, apud Matthæum. Quare non satis efficaciter Apostolorum vel discipulorum suorum exemplo Dominus fuisse usus: quia statim Iudæi responderent in eodem ipsos, in quo magister, nomine hæc efficere. Crediderim Salomonem hos exorcismos instituisse; quo tempore

e vide hoc locentes Petr. Ty disp. de dæmonia. p. 3. Bosium de Not. Eccl. Bel-larm. & alios; contra Nouatores. d. l. 8. antiq. c. 2. *e* Ong. h. 33. in Mar Epiph. in hæresi E bionitarū *f* Luc. 11. v. 19. *g* Match 10. in prin g. d. ca. 10. v. 15.

A adhuc Deo adhærebat: ideoque in illis virtutem diuinam fuisse operatam, & fortassis vim aliquam ex ipsa Dei institutione habebant; non tantam opinor, quantam hodie Cathol. Ecclesiæ exorcismi. Quod si contendas compositos à Salomone, cum esset idololatra; tunc necessario illos annumerare cogis, cum D. Tho. & Victoria, Magorum incantamentis: quorum vis omnis posita in pacto cum dæmone. Sed magis placet prior sententia.

Itaque cum vis omnis magorum in dæmones, pendeat & oriatur ex foedere cum ijs inito: lequitur sanè, si Magus pactum habeat cum dæmone superiore, non posse Magum vim facere huic dæmoni superiori; posse tamen per ipsum dæmonem superiorem, ex pacto famulantem, iuuantemque inferiores cogere, ad aliquid faciendum, omitendumue, & impedire ne perficiant, quæ alias potuissent: vt probatur ex Caldæi illius Magi querela apud D. Augustinum, *h* qui conquirebatur, purganda anima magno molimine frustratos sibi esse successus, eo quod vir ad eandem potens, actus inuidia, adur atas sacris precibus potentias alligasset, ne postulata concederent.] ligauit ergo vnus dæmon, quod alius soluere nequiuit. idem docet Euseb. *i* & apertissimè Cynops magus apud (quisquis ille fuit) Prochorum, *k* vbi cum D. Ioannes dæmones interrogaret, cur Cynopi parerent, vnus eorum respondit: quia omnis virtus Satana in eo habitat, & foedus ac pactum habet cum vniuersis Principibus nostris: & nos cum eo pariter pactum habemus. nam & nobis obsequitur Cynops, & nos illi.] citra tale pactum inutilis est omnis magorum in malos gentios conatus, cum ex pacto (vt doctum q. 2.) tantum operentur. *l*

B
C
D
E

h li. 10. de ciuit. Dei c. 9.

i l. 4. editus Hierocli. k. a. vita D. Ioan. c. 14.

l vide Dis Augusti

Hinc

Sup. Gen. ad litt. & Frat. de Vi& de Magia a p. 24.

m. Pl. l. 30 ca. 2. n. Putare. in Numæ. o Nicetas Chr. ii. 4 & zona- nas t. 3.

p. In Adag. Qui quæ vult dicit quæ non vult audi.

Hinc intertur primò mentitum Apollinem cum mago respondit, *Κλυδί μὲν ὄρεθ' ἔδελοντ' ἔπει μ' ἐπεδυσος ὀΐα γο κη. Audi me non videntem, quia me illigasti necessitate.* apud Euseb. ex Porphyrio. Nam spontè respondebat, sed fingebat se cogi formula septies repetita, quam ipsemet instituerat, vt patet ex alio fragmento apud Euseb. libr. 4. de demoniis. cuius initium *Κλυδίεν Ἐραον, &c.* Deinde & illud fictum, quasi Supplicis, *ἀνερε λοιπὸν ἀνεκτρα, βγορδς δὲν ἔτακτι χωρεῖ, Soluite iam regem, mortalis Deum non amplius capit. de senequisimus dæmon loquitur,* & solui à mago postulat Præterea vanam esse iactantiam Magorum, de potestate dæmonum spectrorumque eliciendorum, nec vllam eius vim esse herbæ Cynocephalæ siue Ostriti, vt nugabatur Appion; in vanam etiam Numæ iactantiam & ceremonias, n̄ fictas etiam, vt ex mero pacto, citra vim cogendi, natas alias Siciditæ Magi apud Nicetam & Theodori Santibarini apud Zonaram, o & Ioannis Teutonici visiones: de hoc ultimo, adscribam, quod legitur apud auctorem Adagiorum Germanicorū, p̄ quia quorundam iactantiæ, qui quæ ipsi non fecerunt, & fumosas imagines maiorum crepant, ipsi degeneres, retundendæ idoneum, nec illepidum. Scribunt ergo eum licet nothum, eruditionis titulo clarum, ad Halberstadensem Canonicatum euectum, qui non nisi nobilibus concedi solitus, commune nobilitatis malum, superbia, faciebat eum contemptum collegis. molestum id ei, tandemque mederi malo constituit. collegas inuitat ad conuiuium, & lautissime excipit. inter cæteras conuiuiales festiuitates, iniicit mentionem acroamaticis magici, & quarit, num suos singuli parentes adspicere cupiant? Illi ardere

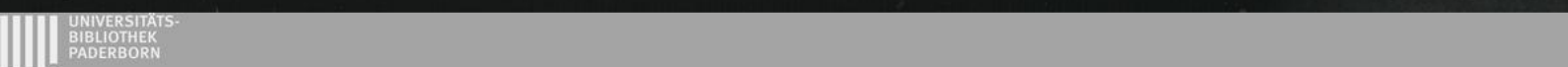
A studio videndi, tandem elicit ille malo carmine vmbra deformes coqui, stabularij, morionis, rustici persona, quorum facies in paternis ædibus illi aliquando vidisse se fatebantur. suum quoque patrem exhibui habitu canonici, pingui aqualiculo. Dimissis vmbra, *Eia, inquit, dicitur fide bona, eccius patrem nobiliorem iudicatis?* metu perterriti, & pudore suffusi, suam quisque domum repetiere, nec vltra Ioanni vitium sanguinis exprobrauere. Item sequitur, idem iudicium esse debere de veterum Deorum ex vrbibus solemninoocatione, cuius formulam Sammonicus Serenus apud Macrobiū tradidit. *a Sanctis hominibus hanc a Deo potestatem non raro concessam scio: cæteros mitto, S. Stephanus Episcopus Diensis, dæmonibus, qui populum auertebant, ne illi auscultaret, præcepit, vt palam se eis vsendos exhiberent: isti parent & apparent proceræ ac immani statura nigerrimi, cornuti, sacrorem & flammam spirantes.*] Surius. in eius vita Septemense.

a Macrob. 1.3. Satur. c.9.

SECTIO III.

D **N**ERTVR secundò nulla verba (quia in re lapsus videtur Grillan. q. 3. nu. 23. qui coactionem agnoscit) *nullasq. res corporales habere facultatem directè & per se dæmonem cogendi, vt appareat, accedat, fugiat, aliquid faciat, vel facere desinat.*] Nulla namque corporalia robur substantiarum spiritualium, ac separatarum possunt æquare: *b* Ideo nihil ab his naturaliter dæmones pati possunt, licet queant supernaturaliter. Quare non assentimur Magis, cum varia producunt remedia naturalia contra dæmones, vt Hermes, qui suffumigatione ex ligno aloës, vel ceti

D. Tho. in 4. dist. 7. ar. vi. & in c. 41. Job. lect. 3.

el. de mor
bo sacro

Tyreus
l. p. 3. c. 43

Hippo-
cra. l. de
flatibus.
f. VVimp
l. 2. de fu
perst. c. 10
n. 12. &
Valcl. Ca-
cra.

spermate dæmones congregari, suffu-
migatione ex sulfure fugari, tradidit,
vt Porphyrius, & Proclus, qui similia
multa, & quidam apud Hippocratem,
qui adhuc inaniora nugantur: Non
assentior hæreticis, qui exorcismis, &
cunctis rebus consecratis ac benedictis
vim supernaturalem omnem detrahunt,
contra quos alij egerunt. Nec placet
catholicorum quorundam credulitas
vel superstitio; qui rebus etiam non
consecratis, vt hypericoni, rutæ, cor-
nibus, stercoreque caprino, balneis, i-
tem flagellationibus eam vim adscri-
bunt, vt putent ipsum his dæmonem
male affici, irritari, vel exagitari. fla-
gellationibus huiusmodi, dum corpus
obsessimis affligitur, morbus magis
accenditur & augetur, quare & dete-
rius æger afficitur, & ex ira atque tri-
stitia cumulantur dispositiones atrabi-
liariæ dæmoni optatæ. sic stulti dum
dæmoni nocere volunt, eum iuuant,
nec aliud quidquã hic inuenias dæmo-
ni molestû, quam quod in alio se, quasi
flagellari æstimet, & qua est superbia
dolet.

Sed hoc vnum, vere tanti apud
hos plagotos esse non deberet. fecere
id Sancti aliquando, sed horum flagra,
vt & voces, & sola præsentia, dæmo-
nem miraculosè cruciabant, Balnea
melancholico humori purgando con-
ducunt. Rutæ & Hypericonis foliola
flatus absunt, & humorum pertur-
bationi, quæ à flatibus prouenit, sedan-
dæ mirè profunt. Stercus & cornu
caprinum acri suffitu eadem discuti-
unt, & ringitur etiam superbus ille se
in alio rideri, ac ludum fieri. Opti-
mè igitur animaduersum à Conrad.
VVimpina, & Fr. Valesio, frequen-
tius à dæmonibus inuadicos, in quib.
bilis atræ maior est copia, quia succus
iste cum primis idoneus est, vt homi-

A nes in furorem & insaniam vertantur,
quod dæmones optant summopere.
quare & atrabiliarijs maximè insidiã-
tur, & morbos, vt plurimum inferunt
melancholicos. Vnde consequitur,
quod cum corporalem materiam non
possint transmutare, nisi actiua passi-
uis applicent malè illos habere, si cor-
poreis huiusmodi rebus adhibitis, dis-
positiones eorum malitiæ ac dolis aptè
expellantur, & contrariæ prorsus in-
troducuntur. Igitur quæcunque res
corporeæ inducunt in corpus patientis
dispositionem contrariam disposi-
tioni requisitæ ad actionem dæmonis,
illæ corporeos humores purgant dire-
ctè, & corpoream ægritudinem pel-
lunt naturaliter; cur verò dæmon fu-
giat, & corpus illud deserat, sunt so-
lummodo causæ indirectæ, & sine quib.
non. Et hac mente licebit obsessis
à dæmone, petras vel herbas natura
efficaces, absque vlla tamen incanta-
tione, habere & gestare, quæ com-
munis est sententia. His quædam so-
lent obijci. I. quod Eleazarus apud Io-
sephum l. 8. Antiq. ca. 2. radice quadam
dæmonium extraxit. R. spondeat ali-
quis, hanc fortè à Salomone institutam,
cum exorcismis, & sic potuisse. Deum
supernaturaliter in herba operari.

B

C D
Verum id, iam Christianismo intro-
ducto & Euangelio promulgato, pa-
rum verisimile est. Potius credide-
rim Eleazarum Magum, sic per signû
pacti operatum, quod prudenti lecto-
ri circumstantiæ à Iosepho additæ faci-
le persuadebunt: videtur eiusdem ge-
neris virtus illa radice. tam supersti-
tiosè effodiendæ, de qua scribit lib. 7.
de bello Iudæi. cap. 25. 2. locus Tobia, h
his verbis. cordus eius, (pitcis Callyoni-
mi) partu. ulam si super carbones poras, fu-
mus eius extricat omne genus dæmoniorum.

E
quod

Phil. c. 18.

g. c. v. 1. 1.
q. 7. 1. 1.
Mag. 1.
Luc. c. 9.
Spreng. 1.
2. c. 5. 1.
medic. 1.
1. 1. 1.
car. can. 1.
Meng. 1.
gel. dæm. 1.
c. 3. 1.
Poly. 1.
in. 1.
ex. 1.
& dicitur 1.
plura 1.
c. 2. 1.

lib. Tob. 1. 8.

quod & postea factum legimus I. Resp. Suffumigatio hæc indirecte dæmonem pellebat, sed Angelus Raphael directe dæmonem expulit, & in deserto reliquit: quare & actio tota postmodum Raphaeli tribuitur *k: demonum ab ea ipse (Raphael) compefcuit*. Tribuitur autem vis illa cordi, vt ei insita, non litterali, sed prophetico & allegorico sensu referendum enim hoc ad Christū Dominum, qui & Magdalenam à dæmonibus, à quibus possessa, & nos tyrannide diaboli, liberauit. Non meum hoc est, sed B. Prosperi l. late ipse & multis, sed inter cetera illud: *sciat ex se ipso in littore discipulos, & toti offerens se mundo ixbōv. Namque Latine piscem sacri litteris, maiores nostri hoc interpretati sunt, ex Sibyllinis versibus colligentes, quod est Iesus Christus filius Dei Saluator, piscis in sua passione decoctus, cuius ex interioribus remedijs, quotidie illuminamur & pascemur.*] obcurius hoc dictum, intelliges si legeris D. Aug. m à quo illa desumpsit. Sane ixbōv vocatur etiam Christus à Tertull. *sed nos pisciculi secundum ixbōv nostrum in aqua nascamur: nec aliter quam in aqua manendo salui sumus.* 3.]

Ad cytharam Davidis nos inuitant: sed frustra. Nam illic non dulce melos directe dæmonem fugauit: sed dum taxat cytharam feriente Dauide, lenius Saul habebat, quoniam, rege concantu musices delinito, non nihil tedabantur humores, quibus agitabatur; & propterea vexationi dæmonis minus idonei reddebantur. Ideo malus ille tunc temporis recedebat, non quod musica vel delectaretur, vel offenderetur. sed quod ægre ferrent hac sui domicilij sibi quah turbari possessionem, per huiusmodi humorum temperem meliorem sententiam hanc R. Moyfis Ægyptij ex nostris multi

A sequuntur p, Vana enim de propensione dæmonis in harmoniam quorundam est opinatio, vnde nata Magorum nugamenta, Saturno lugubrem cantum, ceteris planetis hilarem ac lætum offerendum, quod iam pridem Guilhel. Paris. qrefutauit. Alijad allegoricum sensum confugiunt, & asserunt, vere fugatum dæmonem pulsu cytharæ, sed id virtute ac merito crucis Christi, cuius figura fuit illa cythara,

B Infertur 3. falsam esse persuasionem poetarum, Palingenij hæretici l. 10. seu Capricorno: & Pet. Ronsardi Catholici, lib. de demonibus posse dæmones à Magis ligari (vt solent in cippo vel mala manione facinorosi) in phialis speculis, annulisve, semper enim vel superior atq; potentior eos illic cogit adesse, & imperio suo retinet, vel ipsi sponte sua, & ex pacto ad sunt, ibiq; se continet,

C quare vehementer improbanda Hermetis commentatio, qua sic ligandi dæmones præcepta prodidit, & mentiti Apollo & Hecate apud Theodoretum lib. de oraculis, dicentes se coactos aduenire verborum formulis, & cum ijs id asserens Porphyrius mentitus: Quod dixi, ex Patrum b. & Scholasticorum dictum sententia. Suntq; hac dere aureis digna litteris, in Gen. verba Henrici de Halsia: *ipse simulat se captum, vt te capiat: se vincitum, vt te vinciat: se tuo imperio subditum, vt te sibi subdat à te inclusum, vt contra te finaliter concludat: fingit se tua arte, vel imagini vel lapidæ alligatum, vt funibus peccatorum relictum, ad infernum te perducatur.*] plura quibus hæc confirmantur, habes apud Fran. Picum lib. 7. de pranot. cap. 4.

E Solide autem licet verbose Toftatus, etiam redditaratione hoc demonstrat his verbis: *Impossibile est, quod*

p R. Mo-
tes in l. de
13. articu.
lis, & in
Ductore
dubitant.
Lycan. &
Abulcafi.
ad d. c. 16.
à q. 41. &
Andlez.
sup. diff.
q. 3. de
nuer. c.
a sic Fel.
in z. d. 8.
& illo. p.
or. D. P.
iper. z. p.
promill.
& præd.
25.

E Eusebij
l. 5. de
præp. c. 6.
D. Aug. l.
21. de ciu.
Dei c. 6.
Alp. de
Castrol.
de iusti.
hæret. pñ
vict. sup.
n. 31. Sibyl
lani pe-
reg. qq.
Decad. 3.
c. 8. q. 1.
qui citat
verba
Hass.
Theodor.
sup. & all

minor potest sibi subiciat maiorem: & tamen non est potestas super terram, qua comparatur potestati demonum. Iob. 40. c. ideo non erit aliquid naturale vel ceremoniale, per quod daemones possint ab homine cogi, ut veniant, aut respondeant, aut aliquid operentur. Nisi obiciatur de Ecclesiasticis exorcismis: Sed tunc dicendum est, quod coguntur ad aliquid, scilicet ad recedendum de corporibus obsessorum, vel ad non nocendum: sed hoc fit per Deum in quantum ipse instituit id, quod ab Ecclesia fit: & est ibi virtus diuina latens operatrix, sicut est in operatione sacramentorum. Attamen in operibus maleficiorum, quibus daemones cogere volunt, non operatur Deus, cum potius contraria sint diuino honori: ideo non possunt malefici cogere daemones ad aliquid, sed ipsi daemones mentiuntur, & simulant se cogi, quia in hoc stat maxima virtus suasionis eorum.

possent
vsurpat
pro sine-
rent & vo-
luntarie
pro non
ad libitū
alienum,
& agerēt,
pro age-
rent re fin-
gerent.

Nam si ipsi non possent cogi à nobis ad veniendum aut respondendum vel agendum aliquid: sed quicquid agerent voluntarie agerent: desperarent homines de eorum conuersatione, quasi nihil mediantibus eis possent, & ita distraherentur ab eis: cum vero illis simulantibus putant homines, quod possunt cogere illos, afficiuntur nimis ad maleficia, quasi per hoc compotes efficiantur omnium quae velint: & hoc daemones efficere cupiunt, ut per talem errorem & affectum catenatos sibi teneant animos hominum. Et tamen vere non possunt daemones cogi ab hominibus per maleficia: imo si cogi possent non docerent ipsi hominibus modum, quo eos cogere, quia per hoc daemones miseres efficierentur, si vere hominibus subicerentur, fingunt ergo se subditos ut fallant, cum tamen non subdantur. Sed ad tempus cum placuerit sponte seruiant. Vera autem subdantur hominibus pro nullo lucro daemones vellent. Nihil hoc dicto verius. Quam vero periculosum sit huiusmodi captiuos car-

A cere inclusos penes te habere, conuincitur varijs exemplis. suffecerit vnum commemoratum à Iohanne Niderio in his verbis, In minori Basilea paulo ante praesens generale concilium, domicilium habuit quidam vir de mala vita, & forte de maleficijs suis suspectus: filiam hic habuit, quam in domo iuueni cuiusdam nuptui tradidit, & tandem senex pater agrotare cepit, & ad filiam & filiastrum, demonstrato quodam sermo dixit: hoc vasculum non moueat, alioquin penitentia duceamini: sed in loco stare permittite vsque post meum decessum, & ita in breui vetulus exprobravit. Transacto autem tempore plurimo, nec filia nec eius maritus magnipendit patris iussum, sed de domo priorem aliam domunculam se transferentes scriinium, quod satis modicum fuit, portauit extra domum versus nouum hospitium: sed in ipso itinere tanti ponderis esse cepit, ut in ipso viriles artus deficerent, & exinde uxorem pro adiutorio inuocauit.

Hac autem vxor, an postea in domo scriinium aperuerit, vel quo alio modo incaute se circa vas habuerit obliuioni tradidi. Vnum constat, quod in domum nouam cum infante quem ingenuerant parentes praedicti venerunt: & ecce subito vxor, velut rabida, super cunas irruit eum necare volens, quod maritus inueniens, ut vxorem inuasit, & eam à damone obsessam esse didicit, qui cum exorcisaretur, minatus est daemones, se non exiturum, nisi eam necaret. & ita factum est super exorcista manibus. Altera die maritus per viam strata incidens publice, casum lapidis recepit inopinatus de superiore parte cuiusdam canalis cadentis, & in facie, cooperatione, ut videbatur daemones, percussus est tam deformater, ut vix homo videretur esse. de his inclusis multa Crespetus docet quod suis Dominis se aliquando listant praesentes: quosdā esse Saturninos, alios Iouiales, alios Veneros, aut Mercuriales

riales, & cæc. colendos certo ritu, statis vicibus noctu possessorem suum excitare, & nonnunquam, nisi malum malint, ab eo alloquendos: in Francia & Italia venales reperiri, ac semper suis emptoribus exitio esse. hæc ille fufius lib. 1. de odio Satana discurs. XII. SS. tamen viri non raro dæmones certis rebus vel includere, vel altrinxere: vt S. Canon de quo in Menseis Græcorum. S. Martij, in hæc verba, interprete Mattheo Radero nostro, tantum vim & potestatem in dæmones accepit, vt alijs agros committeret, & frugum custodes poneret, alias autem rebus obignatis inclusos, in edis suis edificanda fundamentum defoderet. Item S. Lupus Senonen. ipsum siti affligentem & aqua frigidæ, quam adferri præceperat se inferentem inclusit vasculo euilantem & se quis esset prodentem: inclusit autem eum signatum cruce puluinar strictim ad os vasculi applicasset. Sic vetustum scriptor vita eius apud Sur. mens. Septemb.

Sic legimus Asmodeum ab Archangelo Raphaële ligatum in deserto (Tob. 8. vers. 2.) quatuor etiam angelos ligatos in magno flumine Euphrate, & iussu Dei solutos (Apocal. 9. vers. 14 & 15.) & ab angelo ligatum diabolam cathenam per annos mille, & missum in abyssum. (Apocal. 20. v. 2.) Asmodeum cacodæmonem esse nemo negat. Quatuor illos Angelos, malos spiritus rectissime Trichonius hom. 7. And. Cæsariensis, & Beda illis asseruerunt. Alligatio porrò ad certum locum referenda est, non vero mystice dumtaxat ad impiorum corda, licuti tandem conuictus fatetur Ambrosius his verbis, Alligationem ergo Diaboli secundum litteram intelligendam puro, vt in aliquo abyssi loco virtute diuina

A ligatus teneatur, vel certe in inferno, vsque ad diem solutionis sue idem D. Greg. cum litteræ adheret, fatetur li. 4. mor. c. 12. & And. Cæsariens. addens rectissime: cathenam ad nostram intelligentiam vocari, operationem potentiorè qua dæmonis malitia coërcebatur: hæc enim sunt vincula & rudentes, vt alibi vocantur. 2. Pet. 2. vers. 4. & in Canon Iuda v. 6. Quod apud Cæsarium quidam dæmon in oblesit corpore inclusus, exorcismo coactus fatetur: tria dicens esse verba in Missæ canone, quibus vt vinculis, Lucifer in inferno fit religatus, scilicet, Per ipsum & cum ipso, & in ipso, lege libro quinto. miracul. cap. 13.

B Possunt aut sancti sic dæmones vincire, primo vt Dei ministri, metu iniecto & minis intentatis, quas dæmon scit irritas esse non solere. deinde subtractione diuini concursus à Deo impetrata, qua fit vt nequeant dæmones loco moueri, quod alias possent. denique impressa dæmonibus spiritali quapiam qualitate, & vi detentiu, cuiusmodi illa est, qua inuiti in inferno detinentur: & igne corporeo spiritus incorporei torquentur. Docent nos id primum vsus & formulæ sacrorum exorcismorum, quibus interdum dæmon excommunicatur (hoc est proscribitur, & quasi relegatur in pessimam inferni mansionem) & sic illic loco quasi alligatur: vnde D. Augustinus, voce Honorarij edicti vsus, nuncupauit interdictum: libro vigesimo. de Ciuitat. Dei c. 7. & exemplum habemus li. 2. vita Diui Bernardi ca. 6. Secūdi modi meminit Palladius in vita B. Marcij: vbi agit de sepulchro Iamnes & Mambres, Hist. Laus. c. 20. Tertius modus frequentior est, communis omnibus dæmonibus quod ad eorum pœnam æternam de quo lege D. Tho.

Mag. i. p. q. 64. a. 4. ad 3. & lib. 4. summa
cont. gent. ca. 90. & Episcopum Abu-
lenf. in 25. cap. Matth. q. 506.

Nonnulla tamen reperio, quæ vi-
dentur etiam maleficis hanc vim tri-
buere: sed penitius considerata solum
inducant pacto per Magum inito cum
potentiore dæmone, dæmonis infe-
rioris actionem & potestatem impe-
diri, & sic eum interdum per Magos
cogi velit nolit, obedire: sed id à Mago
fit vi vicaria fortioris dæmonis, seu o-
pe potius eius vteute. Sic apud D.
Hieronymum in *Hilarione* quæritur
dæmon se licio & lamina constrictum
teneri. Sic Iannes & Mambres dicto
loco multos dæmones religarant. Sic
intelligendus D. Augustinus cum scri-
bit, dæmones iussis superioribus ligari
fugari, abstrahi, & alienari à certis
locis ac rebus, de *diuinat. dæmon. c. 7*. Sic
cappio Eusebium, cum fatetur dæmo-
nes ab hominibus posse detineri *l. 5. de
preparat. c. 6*. Nec aliter Albertus, Vi-
ctoria, & reliqui Catholici Theologi
censent eos annulis includi (quod
aiunt) quam ex pacto, idque vi poten-
tioris dæmonis, detineri, si vere as-
tricti detinentur: vel sponte sua fingere
se detineri, quando dæmon potentior
illis se non immiscuit.

Infertur quarto omnino sponte ser-
uire hominibus spiritus illos, quos vul-

A
gus Familiares, seu Martellos, seu
Magistros, vocat: Græci, quod ad-
sint alsidue *πασιδης*, de quibus Irenæus
& Tertullianus egere. tale fuisse dæ-
monium Socratis aliqui censuerunt a.
talé Simoni Mago tribuit D. Clemens,
& Cynopi Prochorus, talem Thralio
cuidam Arilloteles b, talem nomine
Crotonem Itudiofo cuidam, & postea
equiti Aquitano, tribuit Froissardus in
Cron. talem fuisse Cornelij Agrippa
canem, etiam discipulus eius V. Verus
neget, ceteri verius affirmant. Memini
me apud Ioan. Casarium legere c, cu-
iusdam Paredri exemplum dignum me-
moria, in quo tamen illud admirandū,
dæmonem illum pro mercede quinq;
solidos exegisse, & iussisse ex illis pau-
peri, cuidam Ecclesiæ campanam emi,
qua diebus Dominicis fideles, ad diui-
num officium conuocarentur. Haud
dubie latebat fraudis aliquid, & spes
lucris maioris affulgebat. Mirandum
quoque nihil mali intulisse militi. Vix
vnquam Paredri sine Dominorū no-
xa solent recedere. Vt plurimum pa-
ciscitur dæmon, pro certo tēpore: quo
finito vel alium illi prior herum repe-
riat, vel ipse dæmon necandus cedat,
vt refert & exemplo illustrat Nicolaus

Remigius lib. 1. *dæmonolat*. Sed hæc
sufficiant de *Magia*. Perga-
mus ad *Mal. fictum*.

a Maxim
Tyrus
2.6. & 27
b D. Cle
n. 2. reco
no. Pro-
chorus
vita D. I
E. n. apud
I. x. A. l.
de adm
a. ad-
tion.
c. 1. c. 31

FINIS LIB. I.

INDEX